

[Undervisningsministeren]

kvaliteten, der skal søges, og intet som helst andet.

Der er jo stater nok her i verden, som har forsøgt at bryde med princippet om, at det er forskerne selv, der skal evaluere forskningen, og det har jo ikke ført til heldige resultater, i hvert fald ikke for forskningen.

Så var fru Jytte Hilden lidt hånlige over for denne lille knaphulsblomst og dette lille udvalg omkring humaniora. Ja, nu ved fru Jytte Hilden jo ikke, hvor lille den knaphulsblomst bliver. Jeg synes, vi skal vente med at sætte præcise tal på; til vi hører, hvad der kommer af forslag fra planlægningsrådet og fra det humanistiske forskningsråd, og jeg gør opmærksom på, at det er jo ikke udvalg, jeg skal nedsætte. Det er de bestående sagkyndige udvalg, der bliver spurgt, om de har ideer, og samtidig vil jeg gerne indkalde ideer også fra andre, som man f.eks. kan sende til disse råd om indholdet af et humanistisk forskningsprogram. Det kan blive 20 mill. kr. Det kan blive 40 mill. kr. Jeg synes, vi skal vente med at sætte tal på, til vi ser forslagene.

Så vil jeg sige til fru Alice Faber, at jeg er ikke sikker på, at den humanistiske forskning er beskåret i de senere år. Jeg ved godt, at de humanistiske fakulteter er beskåret, og at vi forhåbentlig uddanner færre gymnasielærere inden for humaniora, men disse beskæringer gennemføres jo netop sådan, at man så vidt muligt ikke generer forskningen, og dertil kommer, at f.eks. forskerrekruiteringsplanen så udpræget også kommer det humanistiske område til gode, så jeg er slet ikke sikker på, at der er skåret ned på den humanistiske forskning alt i alt. Men det kunne vi måske få undersøgt.

Jeg gør opmærksom på, at al den tale om nedskæringer på dansk forskning bygger på et falsum, som desværre heller ikke TV-Avisens ellers udmærkede medarbejdere har afsløret. De har i stedet for trallet med på visen om, at der sikkert skæres vældigt ned.

Jeg kan oplyse – og det har jeg oplyst over for alle, der gider høre det, men der er jo ingen, der gider sige det videre til andre – at der skæres ikke ned på dansk forskning. Der er tale om, at der i de sidste par år har været fra 1 til 2 pct.s stigning om året på dette felt, og nu kommer der altså en yderligere stigning. Der er ikke tale om nedskæringer på dansk forskning. Der er tale om, at vi tager nogle penge fra arbejdsløshedsfag og giver til

beskæftigelsesfag, og det får visse virkninger for nogle forskere – erkendt – men der er ikke tale om, at vi samlet skærer ned, og hvis vi ikke skulle kunne omprioritere en lille smule, så ved jeg ikke; så kan vi jo ikke røre os overhovedet. Selvfølgelig skal man også kunne omprioritere inden for forskningen, og jeg ville da faktisk ønske, at nogle af universiteterne havde omprioriteret lidt mere selv. Det havde der været al mulig grund til.

Det er vigtigt, at man prioriterer af hensyn til forskningen og fremtiden og ikke af hensyn til forskerne, og på det punkt har universiteterne vel ikke altid levet op til de allerhøjeste idealer. Så har jeg sagt det på en pæn og stilfærdig måde.

Fru Jytte Hilden havde fået en hel del ting galt i halsen. Hun nævnede dette med, at erhvervsforskningen først kom i gang, da Mønstedfonden gav 3 mill. kr. Nej, det er ernæringsforskningen, som man vel kan sige kom lidt tidligere i gang, end det ellers ville have været tilfældet, fordi Mønstedfonden var så venlig at bidrage med 3 mill. kr. – håber jeg, for det er vist strengt taget ikke besluttet endnu. Det synes jeg da er udmærket; det er human ernæring, det drejer sig om. Det er ikke noget, som en fabrik står klar til at producere og lave profit på.

I det hele taget forstår jeg slet ikke denne angst for, at private skulle give nogle penge til forskningen. Når Egmontfonden f.eks. giver, jeg tror, det er 13 mill. kr. til at forbedre udstyret inden for undervisningssektoren i den datalogiske undervisning, er det da kun godt. Når Danfoss har givet noget i Sønderborg, er det kun godt. Når IBM har foræret apparatur til Københavns universitet, skulle jeg hilse og sige fra rektor på Københavns universitet, at det synes han faktisk er udmærket, og at det er til gavn for universitetet. Der stilles jo ingen betingelser, så lad os da endelig få så mange gaver som muligt, og lad os endelig få så mange virksomheder som muligt til at give institutionerne penge til forskning og uddannelse, altså rekvireret undervisning og forskning. Jo mere, des bedre. Lad os vente med bekymringerne, til vi har fået tidoblet den form for forskning. Vi ligger i Danmark uendelig lavt, når det gælder kontraktforskning. Der er ingen fare for, at nogen bliver afhængig af noget som helst. Vi skal meget højere op, før der overhovedet bliver fare på færde.